

[Borgbjerg.]

Men da vi havde denne lille Meningsudveksling i 1925, føjede det ærede Medlem nogle Ord til, som jeg beklager:

„Jeg har sagt, at disse Betragtninger er mine, men ikke mit Partis“.

Han hævdede altsaa, at det var hans personlige Opfattelse, ikke hans Partis. Men nu er der jo sket det, at det ærede Medlem er blevet det konservative Folkepartis Formand. Jeg vil da haabe — man kendte jo hans Anskuelse paa dette Punkt, der i alt Fald kun vilde tillægge Landstinget et suspensivt Veto og maaske strække sig betydeligt videre —, at naar hans Parti har sat ham paa en saa betroet Post, betyder det, at Partiet ogsaa er i Gang med at komme over til hans Anskuelser paa dette Punkt, og at det vil aabne Mulighed for, at vi med Udsigt til en frugtbar Forhandling og et positivt Resultat kunde betræde Grundlovsændringens Vej.

Jeg tror i Virkeligheden kun, der skulde een Ting til: det, som hans Partis Centralorgan og hans eget Livorgan „Nationaltidende“ i Dag til Morgen tilraaber ham: Dristighed! Mod! Det er maaske ikke alle Medlemmer, der har haft Lejlighed til at læse denne virkelig meget interessante Kronik i det konservative Partis Centralorgan og det ærede Medlems Livsorgan i Morges, hvor Bladet om det sidste Landstingsvalg siger, at det konservative Parti gik til Valg paa to Grundlag, hvilket viste sig at være meget uheldigt, idet Følgen blev, at „ca. 15 000 konservative Vælgere den 14. September saa hinanden glad og frit i Øjnene og stemte venstre“.

Det er rigtigt, deraf kommer ogsaa en Del af Venstres Fremgang, det maa de være paa det rene med. Ca. 15 000 konservative Vælgere saa hinanden glad og frit i Øjnene og stemte venstre. Det mener denne konservative Iagttagere kan ikke fortsættes, og han ser for saa vidt med en vis Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem er valgt til Partiets Formand. Men han har nogle Betænkeligheder. Han siger: Det ærede Medlems Grundfejl er vistnok den, at han er 50 Aar og altid har været det og altid vil vedblive at være det; han har været 50 Aar fra Fødselen og vil vedblive at være det til sin Dødsdag.

„Og“ — siger den konservative Forfatter i hans eget Livsorgan — „dér lurer den Fare paa ham, at han — tynget af de 50 Evighedsaar, han har paa Ryggen — ligesom bliver stikkende i Stoffet, at han ikke kommer op over det, ingen Sinde

drister sig til det unge, djærve, overrumplende Initiativ, der er en Politiks og et Partis virkelige Næring.“

Han henviser til en engelsk Politiker, der sagde, at den gode Politik var henholdsvis Dristighed og Forsigtighed, men mener, at det er navnlig Dristighed, det skorter paa hos det ærede Medlem, hans politiske Fysiognomi staar for Vælgerne stadig som for vagt i Trækkene, og han henviser til hans sidste Finanslovstale, som jo

„bærer umiskendelige Mærker af de Tænder og Klør, der har revet og sledet i den oppe i det konservative Partiværelse...“

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem ikke at læse højt, men holde sig til Valgloven.

Borgbjerg: Jeg ventede Formandens Indgriben. Jeg tror nu, jeg har givet ærede Medlemmer en saadan Mundsmag paa den Artikel, at de, der ikke har læst den, vil gøre det. Jeg gør kun den Bemærkning, at naar det ærede Medlem forleden havde et Sammenstød med mit Partis ærede Formand om Enighed og Uenighed i Partiet, er denne Forfatter jo ganske enig med sig selv og sikkert med Læserne om, at den fuldstændige Enighed lader sig ikke opnaa, hvor meget end Partiformanden altid vil fristes til at hævde det. Nej, Forfatteren siger netop, at forleden, da det ærede Medlem Hr. Pürschel havde haft Ordet, skulde det ærede Medlem have gjort Pantherspringet, han skulde ikke nægte, hvad vi alle kunde se.

Nu vil jeg altsaa slutte med at ønske det ærede Medlem Dristigheden, ikke som den engelske Politiker mente, snart Dristighed og snart Forsigtighed — det kan maaske ogsaa være en god Politik —, men ønske ham Dristighed. Jeg tror, det er paa Dantons Statue i Paris, de Ord staar: Mod, Mod og atter Mod, og ikke andet. Og hvis det ærede Medlem med fornøden Dristighed vil følge sine Anskuelser, i alt Fald dem, han fuldt ud offentlig har vedkendt sig — den Gang personligt, nu forhaabentlig med en ganske anden Tilslutning i det Parti, der har valgt ham til Formand —, saa tror jeg, Tiden nu er inde til at slaa ind paa Grundlovsforandringens Vej og dermed naa til en Valglov, der kan tilfredsstille i højere Grad end den nuværende, og dermed ogsaa naa til et Forfatningssystem, der i Virkeligheden kan bortvejre de antiparlamentariske Strømninger og Stemninger i Befolkningen, fordi vi da faar den Klarhed og Enhed og An-